

TEN GELEIDE

Een nieuw nummer ligt alweer voor U. De gebeurtenis voor onze Kerk in de voorbije drie maand was ongetwijfeld het interview dat oud-bisschop Van Gheluwe weggaf.

Een kluij voor de media, dankbaar aangegrepen, waarbij het respect voor de slachtoffers enkel nog met de pen beleden werd. Sommige advocaten willen er zelfs naam en faam mee verwerven door spectaculaire juridische stappen te zetten.

Media meten zichzelf toe op enkele uren tijd een gefundeerd oordeel te kunnen vellen. 's Avonds in primetime een interview en 's morgens in de krant uitgebreide analyses. Een voorbeeld van onze just-in-time maatschappij, maar grondig en doordacht? Laat staan weloverwogen? Wijs?

In dit nummer vindt U naast alle traditionele rubrieken onder meer een bijdrage over het vervolg dat er kwam na de eerste heisa nu inmiddels meer dan een jaar geleden. Dit verwerkingsproces en denkproces had heel wat meer tijd nodig dan de "losjes-uit-de-pols" analyses van doorwinterde journalisten, die nauwelijks meer halen dan de betere filosofische cafétoogpraat.

Er was tijd nodig om wonden te laten helen, tijd om te bezinnen over het gebeurde, waarin er ruimte was om echte diepgaande analyses te maken van de oorzaken. Tijd ook om te reflecteren over de toekomst, zoekend naar de weg die er nu te gaan is. Dit alles in een moeizaam aftasten, schoorvoetend passen zettend, behoedzaam, respectvol voor iedereen.

Binnen de Nationale Raad wordt ook nagedacht over de toekomst. Niet zomaar over de opvolging en het overnemen van de fakkel van zij die al 10 jaar en meer het beste van zichzelf hebben gegeven. Maar meer nog wordt gedacht over de toekomst in de zin van de inhoud. Er wordt gedacht over welk project we voor staan, naar de zingeving, naar het engagement, naar verdieping, naar de toepassing van de spirituele boodschap van Br. Charles dF in ons leven van alledag.

Het zoeken hierover gaat de eerstkomende tijd nog verder. Welke weg willen en moeten we gaan. Voelt U zich uitgenodigd om uw mening, uw visie of uw inbreng te doen, aarzel dan niet om een lid van de Nationale Raad hierover te contacteren. Zo kan deze raad met meer dan alleen zijn eigen mening rekening houden. Op de eerstvolgende raad komt dit terug aan bod en in een volgende nummer volgt hierover dan wel verder nieuws.

Alvast veel leesgenot met dit nummer en aan iedereen ook een deugddoende en verfrissend, spirituele vakantie toegewenst. We hopen ten andere u op de vakantieretraite van augustus te mogen verwelkomen.

Geert

Pinksteren

Vandaag het einde van de twijfel –
het einde van het angstig zwijgen –
vandaag de weg geopend naar voorgoed
en toekomst zonder einde krijgen.

Vandaag het uitgedoofde vuur weer warm
vandaag de tongen op de hoofden:
de taal is groot – en niemand arm
zoals Hij ondermaans beloofde.

Vandaag zijn we weer aangevuurd:
om door te doen als we goed deden ...
de stilte lang genoeg geduurd
de waarheid al te lang vermeden.

Vandaag zal iedereen verstaan
in welke taal er ook gesproken –
dat wij in godsnaam verdergaan
met dood nu en voorgoed gebroken.

Vandaag – geen aarzelingen meer –
vandaag geen grijze stille zone:
vandaag wil Onze-Lieve-Heer
door wat wij doen onder ons wonen.

Jan Coghe

BIJBELSPROKKELS

"Weeral..." David keek vanaf zijn schuilplaats naar het leger dat zich in de vlakte opmaakte voor de nacht. Saul bleef hem achtervolgen. Onvermoeibaar wist hij te achterhalen waar David zich verborgen hield en hij dreef hem steeds verder naar de landsgrenzen toe. David dacht terug aan die keer, niet eens zo lang geleden, toen Saul hem als bij toeval in handen werd gespeeld. Hij was verborgen geweest in een spelonk en net die plaats had Saul toen uitgekozen om zijn behoefte te doen... David had hem zo kunnen doden, maar hij had enkel de slijp van Sauls mantel afgesneden. Hoe kon hij immers iemand doden die door God zelf gezalfd was? Toen Saul te weten kwam dat David vlakbij was geweest, maar zijn leven had gespaard, had hij te kennen gegeven dat hij hem niet meer ging achtervolgen.

David glimlachte bitter. De schijn was niet lang opgehouden. Drieduizend man in de vlakte, een handvol mannen in Davids schuilplaats. "Red mij, God, door Uw naam" zei hij zacht. Hij was nu al zo lang op de vlucht voor zijn vijand, dat hij alleen nog vertrouwen had in God. Daarom ook had hij het plan opgevat om naar de legerplaats af te dalen. Hij vroeg Abisai mee en samen gingen ze, toen de nacht al ver gevorderd was, naar het wagenkamp. Ze slopen tussen de honderden soldaten en kwamen bij de slapende Saul. Zijn speer stond bij het hoofdeinde in de grond gestoken. David keek naar zijn vijand, en naar de speer die hij maar al te goed kende: Saul had hem er al mee willen doden. En daar lag hij, de grote koning, volkomen aan David overgeleverd. Abisai verwoordde de situatie: "Laat me hem met zijn eigen speer aan de grond spietsen! Eén stoot, meer is niet nodig". Alle moeilijkheden, angsten in een speerstoot opgelost.

"Nee, dood hem niet! Hij is door God gezalfd. Als God hem wil treffen, zal Hij dat ook doen. Maar we nemen zijn speer en zijn waterkruik mee naar onze schuilplaats". Niemand zag het, niemand merkte iets, niemand werd wakker. God had hen allemaal in een diepe slaap gedompeld. Hij liet het vertrouwen van David niet onbeantwoord.

Op een veilige afstand gekomen en door een kloof van Saul en het leger gescheiden, verhief David zijn stem en riep het leger wakker. Saul die Davids stem herkende en bij de vaststelling van de verdwijning van zijn eigendom een verschrikkelijk vermoeden kreeg, riep in het donker naar de plaats waar de stem vandaan kwam: "Ben jij dat, mijn zoon?"

David's antwoord was, niet alleen letterlijk, afstandelijk: "Ja, heer koning". Het zou de laatste keer zijn dat de beide gezalfden met elkaar praatten. Verbitterd en het vluchten moe sprak David scherpe taal. "Als het God is die u tegen mij opzet, zet Hem een brandoffer voor de neus en Hij zal zich laten verzoenen. Als het mensen zijn, God vervloekte hen. Ik word van mijn God verwijderd, gedwongen uit te wijken naar een vreemd land waar men afgoden dient. Waarom jaag je op mij alsof ik een stuk wild ben?" Saul's antwoord klonk bekend: "Ik heb verkeerd gehandeld, kom terug, mijn zoon David, ik ben een dwaas geweest". Maar David was niet van plan om nog maar een stap in Saul's richting te zetten. In het ochtendlicht toonde hij de bewijzen dat Saul's leven in zijn handen was geweest. "Hier is je speer, koning, laat een van je mannen hem maar komen halen. Ik heb je leven gespaard omdat je de gezalfde van God bent, en ik hoop dat God mijn leven op dezelfde manier behoedt". Saul had het laatste woord. "Gezegend ben je, mijn zoon David, veel zul je doen en tot veel zul je in staat zijn".

De verteller geeft een staaltje van prachtige encenering. Tot twee maal toe heeft David de kans zijn vijand te doden, tot twee maal toe weigert hij het te doen uit eerbied voor God. Daartussen staat het verhaal van David en Abigail (herinnert u het zich uit de Bijbelse Vrouwen?), waar leert David niet op eigen houtje te handelen maar het oordeel aan God over te laten. Als hij de tweede keer voor Saul staat, blijkt hij een goede leerling te zijn. Zijn moed en vertrouwen op God bestaan niet alleen in de stunt die hij uithaalt, de gewaagde veldtocht die hij

onderneemt, maar vooral in wat hij nalaat te doen. Midden in zijn verbittering en de verleiding om het zijn weerloze vijand betaald te zetten, weet hij zichzelf nog altijd ondergeschikt aan de God van oordeel en leven.

Het verhaal is zo mooi dat het ook verhaald wordt in de psalm: "Red mij, God, door uw naam... Wildvreemden vallen mij aan, zij rekenen niet op God. Maar zie, mijn helper is God, de Heer staat mij bij".

Barbara Focquaert

SECULIERE FRATERNITEIT

VERSLAG WEST-VLAAMSE FRATDAG VAN 27 FEBRUARI 2011

“Genoeg tekenen om positief te staan in onze maatschappij”

Met deze sterke uitspraak en het gezamenlijk ‘Gebed van Overgave’ kwam onze spreker, Luc Brutin, toe aan zijn levensschets als leerschool van het leven.

Hij kwam ter wereld als vijfde kind in een groot gezin van zes. Zijn ouders brachten hun kinderen op in een gelovige, gedisciplineerde sfeer. Zijn moeder was een gastvrije vrouw met aandacht en opvang van ‘gekwetste’ mensen. Zoals vele jonge mannen deed hij legerdienst. Hij leerde er omgaan met de wereldkerk en wereldlijke situaties.

Op jonge leeftijd wist hij reeds dat hij priester zou worden en via 2 stripverhalen werd hij getroffen door het leven van pr. Poppe en Jean Bosco.

Na zijn theoretische opleiding aan het grootseminarie heeft hij ‘de kern van de eucharistie’ begrepen waarin breken en delen centraal staan als teken van echte Liefde. Zich (op)offeren voor de A(a)nder zoals Jezus deed.

Het kruisteken is een bundeling van liefde, lijden (zelfoffer) en leven. In het evangelie ontvangen wij de oproep om onszelf te geven en het Eucharistisch Brood is de stut, de kracht, de sterkte voor het leven. Brood vraagt kracht om te maken maar geeft ook kracht, is voedsel.

Uit een illustrerende perikope uit het Johannesevangelie kwam naar voor hoe belangrijk het voor Charles de Foucauld was een tabernakel in zijn zaoeja te hebben.

We zetten eventjes enkele kenmerken van broeder Charles op een rijtje.

- Hij verkondigde het geloof met zijn leven.
- Hij beoefende het apostolaat van de goedheid, de diaconie staat centraal. We kunnen zeggen: “Van het Tabernakel naar de mensen” toegaan. Woord en gebed worden leven.
- Hij beoefende de gastvrijheid. God Ont(niet)moeten in mensen.

Ook wij worden uitgenodigd om zoals Broeder Charles in navolging van Jezus te leven. Maar daarom moeten er enkele muren afgebroken worden.

Onze angst belet het offerend liefhebben! Daarom moeten we:

- onze vooroordelen aan de kant schuiven en mensen tot hun recht (rechtvaardigheid) laten komen.

- leren loslaten. De woestijn ingaan, leren omgaan met eenzaamheid, beseffen dat we van de ander afhankelijk zijn, nederig worden.
- eigendunk, hoogmoed, macht, onderdrukking opzij zetten en solidair worden met de armen, soberder leven, onszelf bijsturen. We ontvangen alles, alles is genade en wij kunnen enkel getuigen daarvan.
- verantwoordelijkheid opnemen om kerk te zijn naast de priester.
- muren afbreken tussen gelovigen en anders gelovigen.
- de menselijkheid van Jezus naar boven brengen, Hem nabij brengen.

Door de muur tussen godsdienst en leven af te breken kunnen we tot echte liefde komen.

We kunnen het evangelie op drie manieren lezen: als een verhaal of als historisch feit. De derde en belangrijkste methode is echter dat we mediteren met het evangelie. Zo opent Jezus al onze zintuigen en is er plaats voor emoties, humor... In onze sacramenten krijgen de zintuigen een speciale plaats.

In de namiddag konden we een 'Theosensitieve' DVD montage bekijken als illustratie op hetzelfde thema onder de titel 'Savoir aimer' en daarna vierden we als slot de Eucharistie.

De 15 aanwezigen werden in het hart geraakt door woord en beeld en zijn met een dankbaar hart huiswaarts getrokken... Dank je wel, priester Luc!

De mensen van de werkgroep verdienen een pluim alsook Johan en Linda van de fraterniteiten van Eernegem voor de praktische ondersteuning tot welslagen van deze dag.

Rita Tyberghien, fraterniteit Brugge

EEN CONCRETE DROOM VOOR EEN KERK VOOR DE 21STE EEUW

vooraf

In een vorige bijdrage stonden we stil bij de vragen en emoties losgeweekt door de schokgolf die in het kerklandschap veroorzaakt werd door het bekend worden van het seksueel misbruik door geestelijken.

Met de fraterniteit van Antwerpen gingen we op zoek naar hoe we dit konden verwerken, naar welke boodschap er verscholen zat in al deze gebeurtenissen en welke oproep er zou van kunnen uitgaan, hoe wij daar als 'kerkgemeenschap' kunnen mee omgaan.

Hierbij kwamen wij in contact met de mensen van 'De Hoeksteen', Leerhuis voor hedendaagse Christelijke Spiritualiteit. Samen met hen kwamen we op het idee van een denkdag rond dit thema. Onder leiding van Wouter Deruwe, priester en lid van de priesterfraterniteit, die dit centrum trekt, werd het een heel rijke dag van uitwisseling, van delen van onze bezorgdheden en angsten, maar ook van dromen en verlangens.

Een artikel-verslag had in één van de vorige fraterniteitsbrieven moeten verschijnen. Een synthese maken van zo'n dag bleek echter geen sinecure, zoveel was immers aan de oppervlakte gekomen dat het vroeg om gisting en rijping, en dan nog...

Deze dag vraagt zeker om vervolg, om verdere uitdieping en concretisering. Wij willen zeker en vast ons spoor volgen dat zich van daaruit aandient. Als leek zullen we immers binnen de Kerk onze verantwoordelijkheid moeten gaan opnemen

Waar ons spoor naar toe leidt weten we niet. Kunnen en moeten we niet hier onze eerste daad stellen van zich vertrouwwol overgeven?

Hierna volgt een synthese, opgesteld door pr. Wouter voor het nieuwsblad van 'de Hoeksteen', van deze dag. We willen het graag met U delen.

Geert Devolder, fraterniteit Antwerpen

Inleiding

Het woord 'kerk' doet ons – zeker in deze tijden – nogal huiveren. Misschien verwerpen we het zelfs meteen. Anderzijds laat ons geloof ons niet koud en willen we zelfs zoeken hoe we het een plaats kunnen geven in ons leven. Daarbij komen we er echter al snel op uit dat we dat niet op ons eentje kunnen: voeding en ondersteuning vinden voor je geloof, daar heb je andere zoekende mensen voor nodig! En dus gaan we met elkaar op weg, vormen gemeenschap, 'kerk' dus! 'De kerk' dat zijn niet 'die anderen', maar wijzelf! Overal waar mensen samen komen om God een plaats te geven, daar gebeurt kerk!

Ook in De Hoeksteen dus, op de letterlijke plek in Keiem, maar ook op alle plaatsen waar mensen vanuit de verbondenheid met De Hoeksteen leven, wonen of werken. Al z'n kleinheid en beperkingen mee in acht genomen, wil De Hoeksteen zo'n kerk-gebeuren zijn, een plek van gemeenschap om voeding en ondersteuning te zijn voor zoekend-gelovige mensen onderweg. We doen dat 'gaandeweg', in de dagelijkse bezigheden en ontmoetingen, vaak onuitgesproken, maar wel werkelijk aanwezig. Soms staan we er ook eens nadrukkelijker bij stil. Vanuit de Leefgemeenschap was vorig jaar al het verlangen gegroeid daar eens met een ruimere groep mensen rond na te denken. De turbulente gebeurtenissen in het kerklandschap de laatste maanden haalden ons wat in en vroegen ook om een positief-constructief antwoord.

1. de denkdag constructieve en hedendaagse kerkopbouw

(De Hoeksteen, 17 oktober 2010)

En zo kwamen we met 12 mensen samen om juist daarover met elkaar van gedachten te wisselen. Geen 'klachtenbank' over alles wat fout loopt, wel een thuiskomen bij elkaar met de pijn én de vreugde die we aan ons geloof in deze tijd ervaren.

In een eerste luik gaven we ruimte aan de vragen die leven rond het kerkgebeuren van de laatste tijden, niet als afstandelijke discussie, maar vanuit wat onszelf en de mensen rondom ons daarin raakt. Onmogelijk al het boeiende te vermelden wat daar werd gezegd. Opvallend was o.a.: zoveel 'officiële bedienaren' dan niet tussen de mensen, maar blijkbaar 'ergens daarboven'?

In een tweede luik stelden we de vraag nog scherper: De 'kerk', dat is niet 'zij' of 'men', maar 'wij', 'ikzelf'. Dus waar sta ik zelf in dat geheel? Welke verantwoordelijkheid draag ik / neem ik op? Opnieuw een rijke waaier aan gedachten. O.a.:

De 'hiërarchische kerk' blijf ik niet verdedigen – wél mijn geloof (ook in een goddelijke kerk van mensen).

Waar leer-gezag nederigheid verliest, verliest de leer zijn gezag → Is mijn christelijk leven nederig genoeg om gezagvol te zijn?

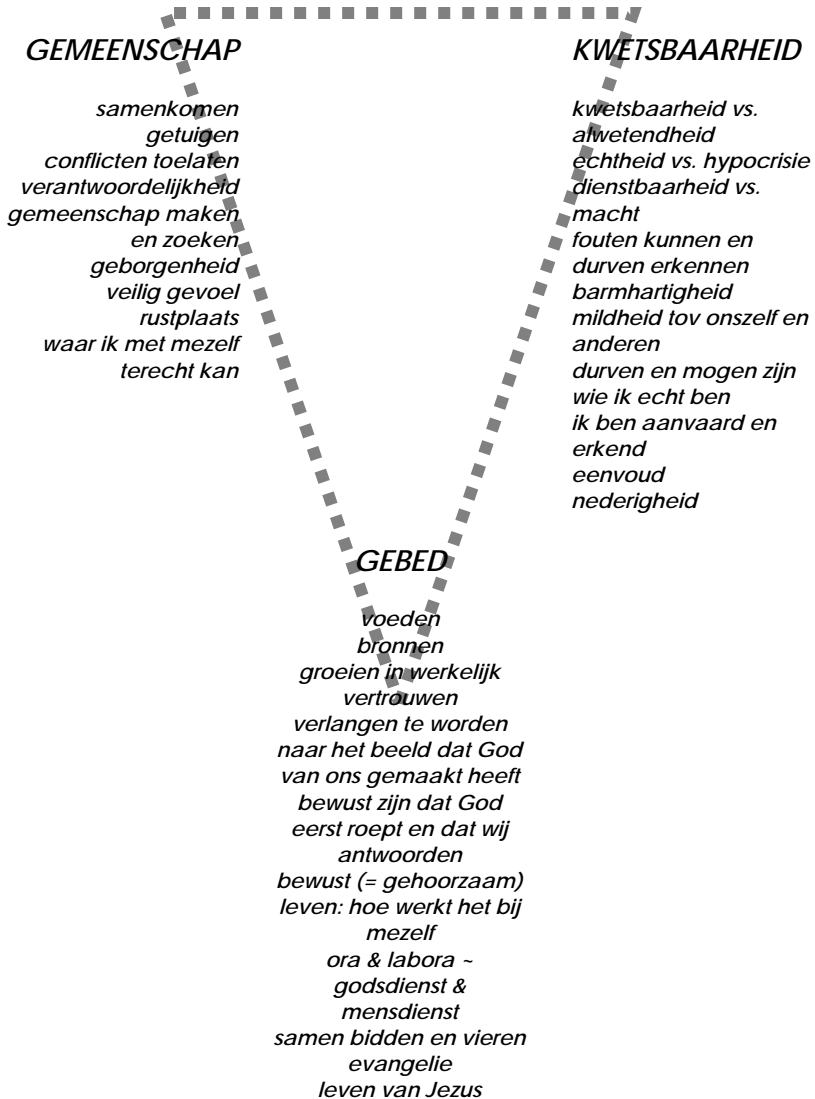
We moeten (mogen!) onze zorg om ons imago doorprieken: God zorgt immers voor ons! Als we dat wérkelijk zouden geloven (en ernaar handelen) zouden we meer op God durven rekenen dan op ons imago.

Ten slotte besteedden we de ruimste tijd aan de verzameling van positief opbouwende elementen voor een kerk vandaag. Hoe dromen we – concreet – een kerk van Jezus? Een nog rijkere waaier aan daad-werkelijkheid. Maar de tijd was op om te synthetiseren. Schrijver dezes deed dan maar zelf een poging.

2. een poging tot samenvatting

Er kwamen tientallen elementen op ons bord te staan. Ze leken me wat gegroepeerd te kunnen worden rond drie samenhangende 'kapstokken':

Een paar opmerkingen bij deze schematische voorstelling:

- Of deze beschrijving Góds droom is? Het is in elk geval onze droom, en we proberen ons voortdurend opnieuw open te stellen – én dus ook onszelf in vraag te stellen – voor ‘het waaien van de Geest vandaag’.
- De drie thema’s staan in sterke relatie tot elkaar: ze werpen een licht op elkaar en kunnen misschien niet eens waarachtig zijn zonder de andere thema’s!
- ‘Gebed’ staat onderaan in het schema, omdat het funderend is: Alles moet gebouwd worden op onze Godsrelatie, Hij roept eerst.
- Dat lijkt een wankel basis (vandaar de driehoek op z’n punt): de ‘stabiliteit’ zal inderdaad niet komen van de menselijke kracht, maar van de mate waarin we Gods leiding daad-werkelijk toelaten (en dus gelóven dat Híj de kerk opbouwt, en niet wij).
- Dat ‘gebed’ en ‘gemeenschap’ als elementaire bouwstenen werden herkend, was eerder voorspelbaar. Dat ‘kwetsbaarheid’ daar ook bij hoort kan verrassend lijken. Nochtans is het ook vanzelfsprekend (vanuit het Evangelie dan toch, niet vanuit de maatschappij): heel Jezus’ optreden is aandacht voor het kwetsbare. Is heel onze kerk trouwens niet gebouwd op dat ultiem kwetsbare feit van de – in de ogen van de maatschappij – faliekante afloop van Jezus’ leven?
- Globaal valt in het schema de verregaande menselijkheid op, een levend geheel van feitelijke mensen op zoek naar God. Het is geen theoretische of leerstellige constructie. Het is zelfs geen moreel opzet. Kerkgemeenschap is in de eerste plaats een geloofsgemeenschap; al de rest vloeit daar wel uit voort en behoeft dus niet teveel klemtoon. Omgekeerd werkt het niet.

pr. Wouter

RETRAITE

We stellen u nogmaals de komende retraites voor, de mini-retraite in het Onze-Lieve-Heer Hemelvaartweekend van 2 tot 4 juni en de vakantieretraite, dit jaar van 5 tot 10 augustus:

DE OMWEGEN VAN EEN MENS, deel 2

2-4 juni: MINI-RETRAITE met kleine zuster Marleen Van Parys

In fratbrief 174 kan je een en ander lezen over de begeleidster van onze vorige mini-retraite. Ben je die fratbrief kwijt, dan kan je hem downloaden van

<http://www.charlesdefoucauld.be> - Groepen - Seculiere fraterniteiten.

In de komende mini-retraite gaan we verder op weg met Marleen en met onze spirituele leidsman, verder doorboren naar de persoonlijkheid van Charles de Foucauld.

De mini-retraite gaat deze keer door in het bezinningscentrum Mariaburcht in Vladslo (bij Diksmuide, zie <http://www.bezinningscentrum-mariaburcht-vladslo.be/Mariaburcht/mariaburcht.asp>).

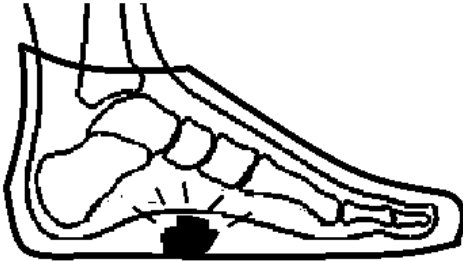
Ze begint met het avondmaal op donderdag 2 juni, en eindigt met het middagmaal op zaterdag 4 juni.

We vragen hiervoor 99 EUR. Wie het financieel niet breed heeft mag betalen wat hem/haar redelijk lijkt.

Vegetarische maaltijden zijn mogelijk, vraag het bij de inschrijving. Ingeschrevenen krijgen een brief met wegbeschrijving en programma.

A.u.b. inschrijven ten laatste op 12 mei (want daarachter komt een vrijdag de 13de!), bij Lieve en René, 09-230.8848, rene.haentjens@skynet.be

VAKANTIERETRAITE, van 5 – 10 augustus 2011

**een steentje
in de schoen**

op-wekkende verhalen uit de
bijbel

Vakantie op een andere manier...

Stilte, gebed, een conferentie, vriendschap en enkele rustige uitstappen vormen de ingrediënten voor een bijzondere vakantie. Professor Roger Burggraave neemt ons vijf dagen mee in de inhoud en achtergronden van zijn nieuwste boek:

**Gedreven tussen goed en kwaad
inspiratie om recht in het leven te staan.**

Roger Burggraave leest met ons diverse Bijbelse verhalen die, als een lastig steentje in de schoen, het voortgaan belemmeren. Deze beloftevolle verhalen worden in diverse lagen op ons leven gelegd. Kortom een verrassende en bevrijdende manier van hedendaags Bijbellezen.

Hoe ziet een vakantiedag eruit (*behalve op zondag*):

08.00u:	morgengebed
08.15u:	ontbijt
09.30u-10.15u:	conferentie deel 1
10.15u-10.45u:	pauze
10.45u-11.30u:	conferentie deel 2
11.30u-12.15u:	stille tijd
12.15u:	middagmaal
14.00u:	activiteit of vrije namiddag
16.00u:	vieruurtje (facultatief)
17.00u:	groepsgeprek of contemplatieve dialoog
18.00u:	avondmaal
19.30u:	viering
21.30:	dagsluiting

Let op! Alle onderdelen zijn geheel vrijblijvend.
Wij bieden slechts aan.

PRAKTISCH:

Begin op vrijdagavond 5 augustus 2011
om 18.00 uur.

Afscheid op woensdag 10 augustus 2011
na het middagmaal.

Plaats: Ter Dennen in West-Malle, Sint-Pauluslaan 8,

Prijs volwassenen € **225**

kinderen tussen 12 en 18 jaar € **160**

kinderen tussen 6 en 12 jaar € **140**

kinderen tussen 3 en 6 jaar € **100**

kinderen tussen 0 en 3 jaar **gratis**

Betalen kan op het gekende rekeningnummer:

733-0477659-61

Johan Vannevel

Slingerstraat 38

8820 TORHOUT

Inschrijvingen en info :

Christof Bogaert

Groenestraat 243A

8800 Roeselare

☎:051/722456

chris.bogaert@fulladsl.be

Bezoek ook :

<http://www.charlesdefoucauld.be/>

Graag tot dan! Je bent van harte welkom!

DE BIJENKOMST VAN DE NATIONALE VERANTWOORDELIJEN, IN EUROPEES VERBAND.

Deze zomer in de abdij van Oelenberg bij de Franse Vogezen.

Wat betekent dit? En wat gebeurt er daar? U las misschien al verschillende malen verslagen over deze tweejaarlijkse bijeenkomsten. Vorige maal, in 2009, in Vaumarcus in Zwitserland, waren er mensen uit: Polen, Frankrijk, Duitsland, België Noord en België Zuid, Italië, Spanje, Malta, Zwitserland en Engeland.

Wat is het doel? Uiteraard het samenbrengen van de mensen die verantwoordelijkheid opnemen voor de lekenfraterniteiten van Charles de Foucauld in hun land. Alle Europese landen mogen twee vertegenwoordigers sturen. En ervaringen uitwisselen. Maar ook delen van die ervaringen, zorgen en vreugden, vorming ontvangen, uitwisselen en bidden. en ook plezier maken, elkaars cultuur leren kennen en specialiteiten van de verschillende landen leren kennen.

Door de leden van de nationale raad wordt er heel wat voorbereid:

- Wat doe je om anderen de spiritualiteit van Broeder Charles te leren kennen?
 - Welke documenten gebruik je daarvoor?
 - Hebben jullie een website? Wat betekent de fraterniteit voor jou? En wat betekent Broeder Charles voor jou?
-
- Verder wordt er een rapport gevraagd over de werking van de voorbije twee jaar. En wat we denken aan te pakken in de komende twee jaar. En een kaart met de aantallen en ligging van de verschillende fratgroepen (deze vindt u trouwens elders in dit nummer).
 - Er wordt een poster gemaakt die de werking van een jaar weergeeft, met foto's, titels en slogans.
 - Wat is er terecht gekomen van de besluiten die de vorige maal gemaakt werden in Vaumarcus?
 - Zijn er boeken over de fraterniteiten die nieuw zijn? Artisanaat?
 - Er zal een nieuwe Europese verantwoordelijke gekozen worden ipv Monique Potevin uit Palliseul bij Parijs.

Dit jaar gaan René Haentjens en ikzelf naar Oelenberg in Frankrijk.

Christof

GEBED VAN OVERGAVE

Vader,

***Ik verlaat mij op U,
doe met mij wat Gij goedvindt.
Wat Gij ook met mij doen wilt,
ik dank U.***

***Tot alles ben ik bereid, alles aanvaard ik,
als Uw wil maar geschiedt in mij
en in al uw schepselen:
niets anders verlang ik, mijn God.***

***Ik leg mijn leven in uw handen,
ik geef mij aan U, mijn God,
met heel de liefde van mijn hart,
omdat ik u bemin,
omdat het voor mij een noodzaak
van liefde is mij te geven,
mij zonder voorbehoud op U te verlaten,
met een oneindig vertrouwen:
want Gij zijt mijn Vader.***

SPIRITUALITEIT

EEN EIGENAARDIG GEBED

De biografen van F. hebben vaak geen aandacht gehad voor die zeer sterke zoektocht naar een moraal, een gedragscode die hij wou vinden in strikt heidense bronnen. Aangezien hij die niet vond bij de moralisten uit de Oudheid is het logisch dat hij denkt die te zullen vinden in de religies. Hij zoekt sterke principes om zijn leven te ordenen en te groeien in innerlijke kracht. Hij wil zichzelf veroveren en de waarheid veroveren.

Het is een vergissing te denken dat die man met zo'n temperament iemand is zonder orde, zonder structuur.

Zo heeft hij aan Gabriël Tourdes zijn werkschema's uitgelegd voor zijn ontdekkingstocht in Marokko. Een strikte dagindeling en een strikt uitgestippelde reisroute.

Hij wil nu een geestelijke zoektocht beginnen, met een strenge methode en streng rationeel.

De lectuur van Bossuet brengt hem ertoe te overwegen dat het geloof van die sterke geest (Bossuet) beleefd werd dagdagelijks door "de si belles intelligences": daarmee duidt hij op zijn twee nichten Marie en Cathérine. Beiden zijn gehuwd en hij ziet ze elke dag omdat hij bij hen zijn maaltijden neemt.

De kerk van Saint Augustin ligt tussen Rue de Miromesnil waar hij woont en Rue d'Anjou waar zijn nichten wonen. Hij komt vaak in die kerk waar hij dat eigenaardig gebed prevelt.

Maar in tegenstelling tot de vele commentatoren die daarin reeds het gebed zien van een gelovige is dit een gebed van een ongelovige

Want het is een "eigenaardig" gebed: het adjectief 'étrange' heeft hier veel betekenis. Foucauld schrijft dat hij zich richtte tot een God WAARIN HIJ NIET GELOOFDE.

F. maakt dus de overgang van filosofieën naar religies.

Hij gaat dan zoeken naar een 'meester', een professor, net zoals hij

vroeger een goede leraar Arabisch had gezocht. Hij wil inlichtingen (renseignements) over de katholieke godsdienst. Hij zoekt een onderlegd priester.

Huvelin is sedert een tiental jaar de 'familie-priester' van de Moitessier's. Marie de Bondy heeft die onderpastoor van Saint Augustin ontdekt en in hem een scherp onderscheidingsvermogen, een goedheid en een intelligentie waargenomen.

Men heeft aan Charles gezegd dat men die onderpastoor kan aantreffen elke morgen aan zijn biechtstoel.

De biografen hebben aangeduid dat Huvelin een kort bevel gaf: ga knielen en biechten.

Eerder mag men veronderstellen dat Huvelin een fijnzinnig gesprek is begonnen met Charles en dat het na dit diepgaand gesprek eerder voor de hand lag om een biechtgesprek voor te stellen.

RUST EN VREDE IN DE ZEKERHEID

Huvelin is als een vader geworden voor F. Hij is 20 jaar ouder.

Zelfs na zijn bekering zal F. de weg verder gaan die hij op een schitterende wijze was begonnen: ontdekkingsreiziger. Maar zijn ontmoeting met God, die zich liet kennen doorheen de figuur van Huvelin, bracht hem meteen op de idee, gezien zijn radicaliteit, om zich totaal aan die God toe te wijden.

Zijn bekering was een totale gave van God aan hem en het antwoord van Foucauld was een totale gave van zichzelf aan God.

DE ZACHTE ONTMOETING VAN EEN VERBORGEN LIEFDE

Men moet opmerken dat, wanneer F spreekt tot zijn nicht Marie over zijn bekering, enkele jaren later, hij geenszins het heeft over zijn biecht in de kerk van Saint Augustin, maar dat hij de nadruk legt op de eucharistie

De Christus in de Eucharistie is de tweede act van zijn bekering. De Christus met een hart dat bemint. Het is dus niet enkel de biecht op die

bewuste dag maar ook het communiceren dat zijn bekering zal bevestigen. Zijn bekering is voor alles een ontmoeting met iemand, een persoon, in de eucharistie. Daarbij zal abbé Huvelin hem behulpzaam zijn, met al zijn intelligentie, zijn grote goedheid, met subtiliteit en zachtheid.

HET HART EN HET GELOOF LE COEUR ET LA FOI

Nu de bekering heeft plaats gevonden is het goed nog eens samen te vatten wat de "natuur", het karakter, de eigenheid van Charles is.

Het is een buitengewoon begaafd kind, intelligent en in het bezit van een grenzeloze wilskracht die opgebouwd werd doorheen een aantal sterfgevallen (dood van ouders, van grootmoeder).

Het is een jonge man die zich vormt doorheen veel lectuur vooreerst sceptische lectuur, het is een jonge man die zich gooit in het relatieve, de genietingen, de feesten, de lichtzinnige verhoudingen, hij is nooit de dupe, een jonge man die vervolgens zoekt naar een meesterschap over zichzelf (maîtrise de soi) het stoïcisme, de deugd en die deze zoektocht verbindt met een beproeving van elf maanden in een onbekend land dat moet overmeesterd worden en die jonge man slaagt in die onderneming.

Wat verlangt hij op dat moment, in 1886?

Hij wil de deugdzaamheid en de waarheid ontdekken en zich eigen maken, maar hij ziet in dat dit niet kan door de wegen van de filosofische wijsheid.

Hij zal in abbé Huvelin en in zijn nicht Marie een vader en een moeder ontdekken: deze twee hebben als het ware bij Charles het geloof laten geboren worden.

Deze bekeerling is jong, in de volle kracht, gedreven, een en al vuur en vlam.

Zijn persoonlijkheid wil in eenheid met God leven. Charles wil een extreem leven, niet een dagdagelijks, nederig spiritueel leven.

HET SPIRITUEEL GEVECHT.

Vanaf zijn bekering zal Charles in een soort gevecht gewikkeld zijn met Huvelin en Marie, een discreet maar reusachtig debat.

Charles wil alles en hij wil het onmiddellijk. Terwijl die twee verlangen dat hij zachter wordt en afstand neemt: ze denken bv aan een huwelijk.

Maar de jonge man denkt er niet aan. Hij wil een religieus worden. Niet seculiere priester zoals Huvelin maar kloosterling.

Welk zal dan het criterium worden bij de keuze van een religieuze orde?

Het extreme. Niet hetgeen hem best paste.

Hier moet men goed oppassen: de God die hij zocht sedert zijn bekering is vooreerst de God van de Transcendentie, de “al-God”. Maar tezelfdertijd is zijn bekering een gebeuren dat zich afspeelt in de ontmoeting met een God die zich ontledigt, de God van de eucharistie, de God van de kenosis.

Dus zal hij op zoek gaan naar de volmaaktheid in de ontleding, de uiterste armoede.

Welke religieuze orde moet er dan gekozen worden? Huvelin stelt hem de Franciscanen voor, maar Charles weigert, want dat is niet de extreme armoede.

Bij een bezoek aan Marie de Bondy stelt deze hem voor de trappistenabdij van Fongombault te bezoeken; die is niet veraf gelegen. Daar zal hij die lekenbroeder zien, in een habijt dat zo vuil en gelapt is dat deze armoede hem zal boeien.

De grote zorg van Huvelin is dat Charles met zijn temperament dat hem makkelijk tot integrisme zou voeren een hart zou krijgen dat “liquide” is (een uitdrukking van de pastoor van Ars). De ontmoeting met de menselijkheid van de Christus kan zijn dwingend theocentrisme milderden. Zo deden een Franciscus en een Teresia van Avila. Daarin zal Marie de Bondy de inspanningen van Huvelin steunen. Later zal F.

daarover zeggen: "Je (=Marie) hebt mij het Hart van onze Heer leren kennen". De devotie voor dit heilig Hart is alleen te danken aan Marie de Bondy.

Op het ogenblik van zijn bekering (1886) is Frankrijk erg verdeeld over dat thema van het heilig Hart: de tendens van Paray-le-Monial, gesteund door de Jezuïeten en de andere richting: rond de bouw van de basiliek van Sacré Coeur onder het embleem van monarchisme (Vendée) als reactie tegen de Commune van 1870, de nederlaag tegen Duitsland en de gevangenschap van de paus: het heilig hart verwijst dan naar een zeker dolorisme met politico-religieuze inslag.

Marie de Bondy zal zeker niet daarin meegaan: ze volgt wel een spiritualiteit van de liefde (die ook Alfonsus van Liguori zal inspireren)

DE STRATEN VAN NAZARET

Een bedevaart van twee maanden in het heilig land zal deze spiritualiteit voeding geven:

Eerst veertien dagen in Jeruzalem

Daarna de opgang naar Galilea: van 5 tot 12 januari is hij in Nazaret, het is winter. Het regent, de straten zijn modderig. Hier wordt F. geweldig getroffen door dit doodgewone vuile dorp. Navolging van deze Jezus zal het leitmotiv worden. Hij wil zo'n leven leiden als dat van Jezus in Nazaret. Een sleutelwoord wordt 'abjection', een mystieke vernedering en nederigheid, laagheid,... Nazaret is geen concept maar een menselijke conditie

Vanaf nu komt het voor F. erop aan de LAATSTE te zijn zoals hij in Marokko de EERSTE wilde zijn. Maar Huvelin had goed ingezien dat er evenveel zoeken van zichzelf kan schuilen in het willen de laatste te zijn. Maar in een sermoen van Huvelin klonk dat alleen Jezus die laatste plaats kon innemen en dat niemand anders die laatste plaats kan innemen.

"Jezus Christus heeft zozeer de laatste plaats ingenomen dat nooit iemand die nog kan ontnemen". Nu zal F. proberen zo dicht mogelijk bij die Jezus van de laatste plaats te komen, wetend dat hij nooit dat ideaal kan bereiken. In armoede heeft Charles zijn meester gevonden.

Maar voor Jezus was dat niet het doel op zich maar wel de liefde dat was de enige sleutel.

WAAR ZIT HEILIGHEID?

Kon die heiligheid niet bereikt worden in het leven van een goede huisvader? Steekt er in het verlangen van F. toch nog niet een beetje realisatie van zichzelf?

Uiteindelijk zal Charles kiezen voor de Trappistenorde en wel voor een abdij die hem zal toelaten nog verder te gaan in de opoffering van zichzelf: het wordt dus Notre Dame des Neiges in de Ardèche.

Hij wil 'het grootste offer brengen': nog steeds dat zoeken naar het extreme. Dat wordt dan op de 15 e januari 1890 wanneer hij na gecommuniceerd te hebben in Saint Augustin afscheid neemt van abbé Huvelin en van Marie de Bondy.

F. zal gedurende tien jaar die dag van de 15de januari herinneren als de meest markante dag van zijn leven, maar vanaf 1900 zal hij dat niet meer doen.

MIJN NAZARET

Men kan het leven van F. indelen in drie fasen:

De eerste fase: vanaf zijn dertiende tot zijn drie en twintigste: dit is emancipatie. Hij wil zich volledig ontplooiën, niets mag hem hinderen: alles is relatief.

De tweede fase: de boog die gespannen wordt. Dus begint deze tweede fase niet met zijn bekering maar met de wil om alles te bereiken: de exploratie, de deugd, de affectie van zijn familie, en ten slotte God zelf. Deze fase loopt van 1882 tot aan zijn priesterwijding, juni 1901. F. wil een geheel zijn, een blok.

Hij verlangt een letterlijke navolging: dit extreme beeld zal geheel zijn houding in de volgende tijd bepalen.

Op 16 januari 1890 komt hij aan in Notre Dame des Neiges, de abdij die het hoogst gelegen is in heel Frankrijk: 1.100 meter in de Ardèche. De dagen verlopen heel eenvoudig. Maar heel vlug zal hij van mening

zijn dat de abdij niet arm genoeg is volgens hem. Sedert oktober 1889 weet hij reeds dat hij kan gaan naar de priorij in Syrië. De Fransen stichtten vaak in het buitenland een soort vluchthuis voor het geval zij uit Frankrijk gebannen zouden worden. Hij arriveert inderdaad in Akbès op 10 juli 1890. De naam van de priorij is Notre Dame du sacré Coeur. De overste aldaar is Dom Polycarpe, vroeger abt in Notre Dame des Neiges. Er leven een twintigtal trappisten, novicen inbegrepen. Een van die novicen is frère Marie-Albéric.

Hij wil volledig komaf maken met het verleden. Hij zendt zijn ontslagbrief als reserveofficier en wat later zijn ontslagbrief in de Société de Géographie.

En pas na enkele maanden weerom de klacht: "wij zijn armen ten opzichte van rijken, maar niet arm zoals onze Heer, niet arm zoals ik in Marokko was, niet arm zoals een Franciscus. Ik moet dit betreuren..." Naast de monniken wonen er in die houten barakken nog een vijftiental arbeiders en een evenveel weeskinderen. Maar eenmaal geproft zal hij in die armoede nog verder willen gaan. Hij zal daarvoor toelatingen vragen. Nog geen drie maanden na zijn aankomst in Akbès is daar reeds dat categoriek oordeel om zich apart op te stellen, zich boven anderen te stellen door te willen zich onder de anderen te plaatsen.

Wat gaat hem tegen?

Hij moet bevelen geven aan arbeiders bij het aanleggen van een weg: men zal hem na zijn noviciaat Père Marie Albéric noemen terwijl hij liever broeder, lekenbroeder was gebleven. In augustus 1892 moet hij theologie gaan studeren.

Hij verwijt de nieuwe constituties laksheid: men zit op een neerdalende lijn, meent Charles. Reeds vanaf september 1893 tekent zich bij hem af wat een nieuwe monastieke congregatie zou moeten worden: hij zou zichzelf wel als stichter zien.

Absoluut geen eigendommen bezitten; enkel leven van handarbeid; absolute plicht om te bedelen. Geen reserves aanleggen. Totaal verbod om processen te voeren, om verwijten te maken; geen twee soorten religieuzen; geen twee klassen; wat liturgie betreft: eenvoud, veel stil gebed, rozenkrans, heilige mis; geen grote gebouwen, maar kleine gemeenschappen, kleine nestjes van vurig leven zoals de Carmelkloosters.

HELEMAAL NIET GESCHIKT OM AAN ANDEREN LEIDING TE GEVEN

Hij voelt zich onwaardig om zulk een stichting te doen maar denkt dat God heel vlug anderen zal zenden die de eerste stenen van zulke stichtingen zullen leggen.

In zijn ogen is dit alles van een evangelische eenvoud, maar F. wil dat dit meteen zou gebeuren. Zal hij over iets meer dan een jaar dus zijn eeuwige geloften afleggen?

Maar in die periode waarover wij niet veel weten uit de correspondentie van Huvelin is toch duidelijk door Huvelin gezegd dat F. niet gemaakt is om anderen te leiden: Vous n'êtes pas du tout fait pour conduire les autres.

Maar de Trappisten zijn ongerust over die evolutie bij Charles. Ze hopen dat Huvelin hem zal kunnen leiden tot aan de eeuwige professie. Om klaarheid te ontvangen zal F. een aparte retraite houden in 1895, los van de andere broeders, maar op het einde van die retraite zijn z'n gedachten daarover nog sterker geworden. Dom Polycarpe vindt dat F. steeds meer in een "illusion dangereuse" valt, een gevaarlijke illusie.

"Deze goede père Albéric heeft zich in het hoofd gehaald ons te verlaten om kluizenaar te worden en om alleen in de woestijn te gaan leven. We mogen de moeite doen om hem te zeggen dat de Kerk dat soort leven niet meer toelaat en dat degenen, die ik ken en die zich dergelijke ideeën in het hoofd hadden gehaald uiteindelijk afvalligen zijn geworden of gek, alles is vergeefse moeite. De heilige Franciscus Xaverius moet hem genezen van deze mentale ziekte."

Dom Polycarpe die hem probeerde te houden bij de Trappisten zal kort nadien sterven. Charles zal nog versterkt worden in zijn idee; het wordt bijna een obsessie.

Uiteindelijk geeft Huvelin zich gewonnen aan de dromen van Charles. Hij heeft er veel over nagedacht. Hij blijft zich afvragen of dat niet een droom is, een hersenschim. Hij heeft veel spijt dat F. zijn ideaal niet bij de Trappisten kan verwezenlijken.

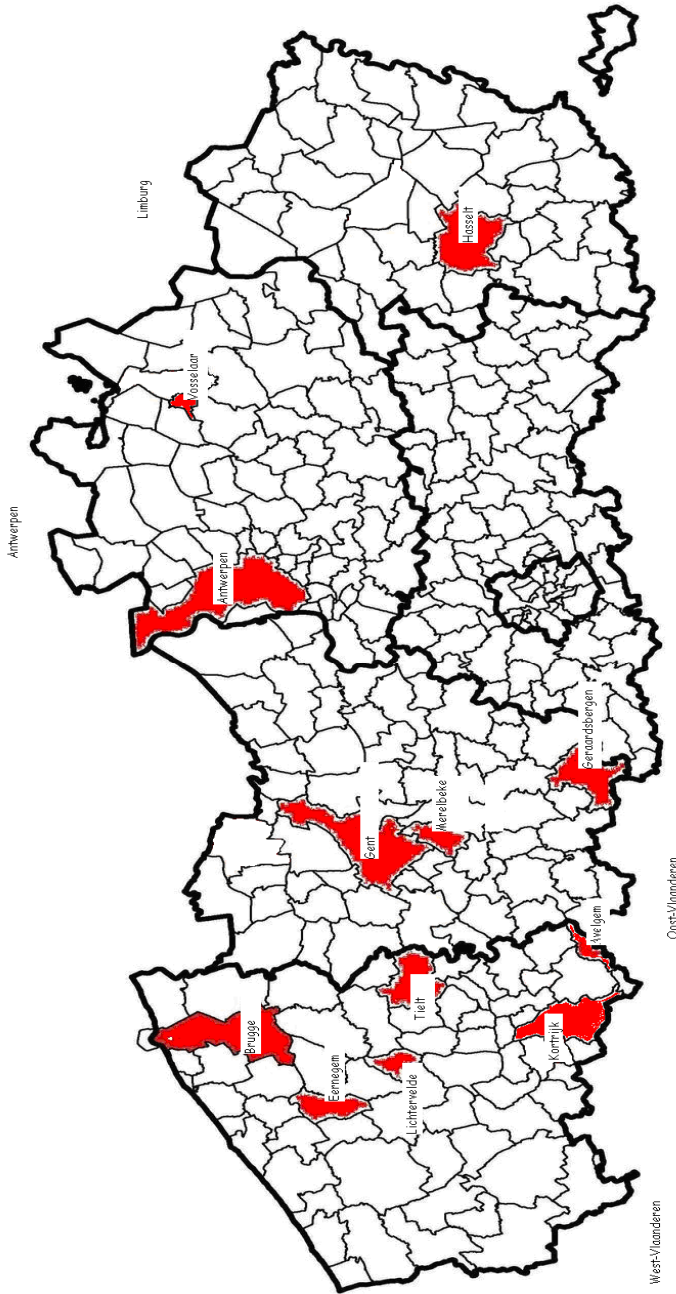
Johan Goemaere, Steenbrugge

DE SECULIERE FRATERNITEITEN IN VLAANDEREN IN 2011

Situatie in 2011: 190 leden, waarvan 156 abonnees in 19 groepen, 66 koppels en 90 alleenstaanden, 39 sympathisanten (en 108 abonnees van de priesterfraterniteiten).

WEST-VLAANDEREN: 12 groepen
OOST-VLAANDEREN: 3 groepen
ANTWERPEN: 3 groepen
LIMBURG: 1 groep

Eernegem: 2 groepen
Geraardsbergen: 2 groepen
Antwerpen: 1 groep
Hasselt: 1 groep
Brugge: 3 groepen
Merelbeke: 1 groep
Vosselaar: 2 groepen
Kortrijk: 2 groepen
Lichtervelde: 1 groep
Tielt: 1 groep
Avelgem: 3 groepen

PRIESTERFRATERNITEIT

BORDEAUX 27 FEBRUARI

Je doet het niet zomaar: op een vroege zondagmorgen met de TGV naar Frankrijk sporen naar die plek waar zoveel mensen samenstromen voor een bisschopswijding. Tot nader order was ik de enige buitenlander uit de fraterniteit, maar ik wilde met enige fierheid dan toch maar de 'Europese' vertegenwoordigen, uit dank voor wat Laurent Dognin er drie en een half jaar presteerde met veel inzet, met stille begeestering, met een sterk organisatietalent.

Enkele van ons waren er vorige zomer bij in Viviers: we weten dat Laurent daar het initiatief en de leiding had, dat het interessant was en gesmeerd liep. We weten dat hij daar toen was en bleef, terwijl zijn moeder stervende was; maar hij voelde zich ook bezorgd om het goede verloop van die gedurfde onderneming: priesters in vakantiestemming bijeenvoegen rond de persoon van Charles de Foucauld als inspiratie voor ons priester-zijn.

Dat Laurent zelf een hoopvol priester was en het ook als bisschop wil zijn, hebben we zondag uit veel tekenen opgemerkt. Zijn familie was er, vele vrienden uit de Franse fraterniteiten, zeer veel diakens en priesters uit zijn vroeger bisdom en uit het aartsbisdom Bordeaux; de bisschoppen waren met z'n twintig uit de streek van Parijs en uit de Gironde. De andere geloofsgemeenschappen waren er en iedereen sprak de hoop uit dat dit stukje kerk nog verder zou gaan bloeien.

Ieder van ons die Laurent kent van de Europese ontmoetingen weet hoe hij telkens haast boos werd telkens als iemand durfde de kerk van de toekomst af te schilderen als een vat vol problemen, als een mat gebeuren met weinig levenskracht.

'Ik zie bij ons wat anders' zei hij altijd weer, 'zoveel mensen snakken naar geloofsvorming, naar begeleiding in hun leven; zoveel catechumenen. Ik voel geen tekenen dat het dood gaat, zoals jullie beweren'.

Dezelfde klanken hoorden we zondag in de gesprekken: 'Frankrijks Kerk: wij zijn arm aan middelen maar rijk aan vrijwillige medewerkers, aan toegewijde mensen.' Ook Laurent wil als bisschop een blij getuige zijn. Dat vertel ik hierna met zijn woorden, met zijn voorwoord op de viering:

Ik heb als bisschopsleuze gekozen: 'In spe gaudentes' 'Vreugdevol in de hoop' met de woorden van Romeinen 12,12: 'Wees blij in de hoop, geduldig in de nood, volhardend in het gebed'.

Vandaag zijn er vele mensen, een deeltje ook christenen die hun schrik uitdrukken tegenover de gang van de wereld, en tegenover de spanningen die zich voordoen tussen mensen van verschillende geloofsovertuigingen, de morele ontsporingen, de klimaatveranderingen en de natuurvervuiling. Niemand staat ertegen helemaal veilig, want die gevaren zijn reëel. Dus we moeten niet naïef zijn.

Toch wil ik als christen en als bisschop verklaren dat de Verrijzenis van Christus ons een onverwoestbare hoop geeft voor deze wereld. Kwaad en dood zullen niet het laatste woord hebben op deze aarde! Wat er ook gebeure,

God laat zijn liefdesplan voor de hele mensheid voltrekken, in Jezus Christus. We laten ons door de schrik niet naar beneden halen want die zou ontmoediging, een terugplooiën op onszelf of zelfs haat veroorzaken. Die zou ons zelfs beletten het leven te zien dat God doet groeien in ons en in de wereld. Moge ons geloof groeien in

Hem die de wereld heeft overwonnen. Het is in het Geloof en de Hoop dat we moed en de kracht vinden om respectvol met mensen om te gaan. Wie zijn geloof in God stelt ontvangt ook de vreugde welke de Heer zonder ophouden aan hem wil schenken, zelfs midden in de beproevingen. Onze gedepriëerde wereld heeft nood aan vreugdevolle getuigen. Op deze dag dat ik een opvolger van de apostelen word, dank zij de genade van de H.Geest, bid dat ik mijn hele leven een blij bisschop worde in de Hoop.

Amand De Cock.

KLANKEN VAN DE PAASRECOLLECTIE

Op 10 en 11 april mochten we onze paasrecollectie meemaken. Als predikant was Helmut Schmitz aan het woord met als thema “broeder Charles in ons priester - zijn, vandaag”. Het was ook de laatste keer dat we te gast waren in de Abdij Roosenberg, te Waasmunster. Het weer zat ook mee, we konden genieten van de eerste lentedagen.

Broeder Charles in ons priester - zijn, vandaag

Helmut vertelde ons eerst hoe hij in contact kwam met de figuur van broeder Charles. Als jonge man sloot hij aan bij een seculiere fraterniteit, na zijn priesterwijding vond hij een priesterfraterniteit. Hij zat ook enkele jaren in het internationaal team. Zo is hij heel vertrouwd geraakt met de figuur van broeder Charles. Nu is hij lid van een priesterfraterniteit die samenkomt in Banneux met een zestal Waalse collega's.

Daarna maakte hij ons duidelijk dat broeder Charles ons op drie manieren kan inspireren. Broeder Charles ontdekte in zijn leven dat God liefde is: Jezus Caritas. Hij reikt ons een broederlijke omgang met de iedereen aan: het

universeel broederschap. En broeder Charles leefde in een niet-christelijke omgeving.

De evidentie ‘God is Liefde’ heeft Broeder Charles ontdekt doorheen zijn leven. Vanuit zijn contact met de moslimwereld, waar God Groot genoemd wordt, ontdekt hij opnieuw de christelijke God van Liefde; hij wil zijn leven aan die God geven. Deze ontdekking doet hij in de Bijbel en vooral in het Evangelie. Hij

neemt het Woord van God heel letterlijk en ziet God concreet in de kleinste mensen. Vandaar zijn directe navolging van Jezus in Nazareth en zijn arm willen leven. Maar nog concreter: als hij zich inzet tegen de slavernij en als hij de taal van Toaregs leert. Bij zijn ziekte, zal hij ontdekken dat liefde niet alleen geven is maar ook ontvangen is. De geitenmelk die de Toaregs hem brengen is daar het teken van. Voor ons zal dit betekenen dat wij de God van Liefde mogen ontdekken en er concreet naar leven.

Zijn optie om als priester daar te gaan waar weinig of nog geen priesters zijn is om Jezus te verkondigen. Hij voelt aan dat dit niet aanslaat, maar wel dat hij broederlijk kan omgaan met deze mensen van zijn omgeving. Hij haalt deze

broederlijkheid uit het Evangelie zelf. De broederlijke omgang mag voor ons het evaluatiepunt zijn van ons handelen binnen de kerk. Als broeders en zusters van elkaar getuigen we van het evangelie, getuigen we van de God die Liefde is en niet van een autoritaire God.

Broeder Charles leefde in een niet-christelijke omgeving, vooral een moslim omgeving. Onze omgeving is die van een geseclariseerde wereld. Voor broeder Charles was dit de aanleiding om naar de bronnen van het geloof te gaan: de Bijbel en het Evangelie. Vanuit deze bronnen neemt hij zijn geloof au serieux. Het is een uitnodiging dit ook te doen in onze seculiere wereld. Geloof meer beleven, gemeenschap vormen, samen met onze parochianen het geloof verdiepen. Helmut reikt ons een citaat van K. Rahner aan waar deze poneert, reeds in 1969, dat een priester met lege handen en een groot hart naar de mensen mag gaan. Geloof, hoop en liefde uitstralen, zonder de autoriteit van het instituut. Op die manier mag een priester wegwijzer zijn voor hen die op zoek zijn. Een leven in overgave zoals Jezus een leven in overgave voorleefde. Getuigen worden van de 'God van Liefde' en niet van een machtige god.

Met deze woorden over de God van de Liefde die ons broederlijkheid leert in een niet-christelijk omgeving kan broeder Charles ons inspireren in ons priester - zijn. Dank Helmut om dit voor ons naar voor te halen tijdens deze recollectie.

Dank aan de zusters voor het jarenlang onthaal

Het was voorlopig de laatste keer dat we voor een recollectie te gast waren bij de zusters van de Roosenberg. Groepen met overnachting kunnen ze voorlopig niet meer ontvangen. We waren met de priesterfraterniteiten sinds 1976 welkom voor onze recollecties. We danken hen daarvoor met. We zullen het gebouw en de omgeving missen. Graag komen we er met de fraterniteitsverantwoordelijken nog samen in november.

Dank zuster voor de 35 jaar van onthaal, wellicht een 70tal keer waren we bij jullie te gast.

Zo, dat zijn enkele klanken van onze paasrecollectie te Waasmunster.

De volgende recollecties zullen doorgaan in Bellem, zie bij de data om niet te vergeten.

Jan Sevenhant.

INTERVIEW MET RADIO MARIA OVER DE MONNIKEN VAN TIBHIRINE

1. Waar was je toen je het nieuws hoorde?

Het nieuws is druppelsgewijs tot mij doorgedrongen: eerst hun verdwijning, twee maand later hun executie.

Twee maanden lang hielden we onze adem in en hoopten nog op een gunstige afloop door bemiddeling van de ambassades van Frankrijk en Algerije.

2. Hoe en wanneer ben je in contact gekomen met het klooster van Tibhirine?

Mijn eerste contact met hun gemeenschap was in augustus 1982: een weekend om daar op adem te komen na een intensieve week van kennismaking met medebroeders van de priesterfraterniteit van de Foucauld uit de vier windstreken.

Uit mijn nota's van toen vond ik terug dat we daar ontvangen werden door broeder Christian de Chergé, toen nog gastenbroeder van de priorij Tibhirine. Toen kon ik nog niet vermoeden dat ik daar nog tweemaal zou terugkomen in 1989 en 1993.

De laatste dag van ons verblijf in Algiers vroeg een kleine zuster van Jezus mij of ik al voorheen in Afrika geweest was. Ik ontkende het en toen antwoordde ze mij: Jij zult zeker nog terugkeren naar dit continent.

3. In de film is een hoofdrol weggelegd voor broeder Luc, de oudere monnik die als arts de dorpelingen met raad en daad terzijde stond en met de abt, Christian de Chergé. Hebt u hen ontmoet?

Om met de eerste te beginnen, broeder Luc.

Hij was een heel onopvallende figuur die vaak achteraan in de kapel zat omdat hij op elk ogenblik kon opgeroepen worden voor een zieke.

Tijdens mijn verblijf heb ik hem meerdere malen gezien, maar nooit uitdrukkelijk met hem gesproken.

Daarentegen met prior Christian hebben we vaak een gesprek gehad. Hij vertelde over zijn gemeenschap en de samenwerking met de omwonenden van het dorp.

Zelf was hij kort na zijn priesterwijding verbonden geweest aan de basiliek van de 'Sacré Coeur' in Parijs, maar voelde zich telkens weer naar Algerije aangetrokken waar hij zijn verplichte legerdienst had volbracht. Hij was een heel bijzonder iemand.

4. Wat waren dat voor mensen? Wat heeft op u persoonlijk indruk gemaakt?

Reeds hun verblijf in Algerije vertelt veel over hen.

Daar leven als kleine christelijke minderheid in een vreemd land met een meerderheid van moslims, zonder steun van Frankrijk, dat zich uit Algerije had teruggetrokken.

Arm tussen de armen zonder plaatselijke roepingen, maar sterk verbonden met de lokale bevolking dank zij een gezamenlijk landbouwproject. Trappisten zijn door hun roeping eenvoudige mensen, die leven van bidden en handenarbeid;

in de volksmond bij ons vaak boerenpaters genoemd.

5. In de film is er sprake van een gebedsgroep waarin christenen en moslims deelnamen, de 'Band van vrede'. Hebt u daar ook kennis mee gemaakt?

Toen ik er de laatste maal verbleef, november 1993 en de burgeroorlog al aan het woeden was, durfden de monniken de moslims niet meer uitnodigen die bij hen aan geloofsverdieping deden. Voor hen was het te gevaarlijk en in de ogen van fanatiekelingen te compromitterend.

Maar in gesprek met Christian vernamen we veel over deze werking en, hoe ze niettegenstaande alle culturele verschillen, de liefde voor dat land en volk deelden en naar de kern van hun gemeenschappelijk geloof gingen.

6. Hebt u gemerkt dat het daar gevaarlijk was?

Toen ik in de vroege morgen van 5 november 1993 door de radio gewekt werd, was het eerste bericht dat ik hoorde dit: 'Het ministerie van Buitenlandse Zaken ontraadt om naar Algerije te gaan, als er geen dringende noodzaak toe is'.

Ik wou echter mijn woord niet breken jegens onze gastheren in Algerije en de twee collega's die ik mocht vergezellen.

Vanaf de luchthaven Boumédienne in Algiers tot in Tibhirine stonden alle wegen onder zware bewapening van het leger. Maar eenmaal de duisternis was gevallen was geen soldaat meer te bespeuren uit vrees voor een aanval van de tegenbeweging. Want dan gebeurden er erge dingen. De monniken waren hiervan op de hoogte, maar vertelden er ons niets over om ons een gevoel van veiligheid te geven.

7. Praten de monniken daar over?

Alleen in bedekte termen.

Wat we vernamen kregen we te horen van andere bezoekers. Op een morgen vroeg hoorden we tumult buiten het klooster. Achteraf vernamen we dat mensen tevergeefs stonden te wachten op de pendelbussen om naar school of werk te gaan. Vijf bussen waren in de fik gestoken. Mijn relaas heb ik dan als titel gegeven: "Veertien brieven uit het brandend braambos van Algerije."

Want waar oorlog, geweld en lijden van mensen aanwezig zijn, daar is God ook niet ver af.

8. Twee van de geredde monniken wisten zich schuil te houden en hebben het bloedbad overleefd. Hebt u hen ook gekend?

Jawel, Amédé, de kleine, gebaarde man die in de film het hoofd van onder zijn matras steekt. Deze interpretatie is wellicht onjuist, daar er in het gastenverblijf steeds een monnik aanwezig was en daar nog 11 mensen onaangeroerd de nacht doorbrachten tijdens de erge feiten.

Amédé en Jean-Pierre waren de enige overlevers, die nadien voorgoed Tibhirine hebben verlaten. In november 2007 ben ik hen gaan opzoeken in Marokko.

Daar verblijven ze op 1500 m boven de zeespiegel in het Atlasgebergte in een Berberdorp, samen met enkele jongere medebroeders.

Amédé is het jaar nadien overleden. In het vernieuwde gebouw, waar deze gemeenschap verblijft, is als aandenken, een kamer ingericht als memoriaal voor hun vermoorde medebroeders.

9. Hebt u het er met hen over gehad, hoe het is om verder te leven met die wetenschap?

Tibhirine is uitgesloten voor terugkeer.

Toch willen ze de herinnering aan Tibhirine in deze nieuwe locatie hoog houden door het aantrekken van vrijwillige monniken om het leven als monnik in een moslimland te delen.

Over de gebeurtenissen van Tibhirine spraken ze zich niet uit, tenzij wij er uitdrukkelijk om vroegen. Ongetwijfeld dragen ze het diep in hun hart mee.

10. Zijn de zeven van Tibhirine echte martelaren voor het katholiek geloof of waren ze op het verkeerde tijdstip op de verkeerde plaats?

Wat zijn martelaren?

De autoriteiten van het land hebben hen onder druk gezet om deze gevaarlijke plaats te verlaten. De guerillastrijders bedreigden alle niet-Algerijnen met de dood, als ze het land niet verlieten.

Het was voor hen een aartsmoeilijke beslissing. Voor de kleine groep

christenen in het land waren ze een grote steun om zich aan op te trekken. Voor de plaatselijke bevolking waren ze een belangrijke hulp om te overleven.

Als ze daar gebleven zijn, was het omdat ze zichzelf als laf hadden aanzien om mensen in de steek te laten op het ogenblik dat de nood

het hoogst was.

Op die manier hebben ze Jezus gevolgd tot op het kruis. Ook hij had zich kunnen terugtrekken toen de grond te warm werd onder zijn voeten.

11. Kijkt u er tegenaan?

De visie van Christian was een heel radicale.

Daarin zijn zijn medebroeders hem stap na stap gevolgd.

In de film is dit zeer goed weergegeven.

Het komt er op neer dat jij als mens, als christen, als monnik, jawel als zondaar je niet boven de andere mensen stelt.

Dat je beseft dat hun schuld, hun zonde, hun nalatigheid ook de uwe is, dat wij in alles elkaars gelijken zijn.

Dit is het verschil met wat over Jezus geschreven staat: "Hij die voor alles God was, heeft zich vernederd en is in alles aan de mensen gelijk geworden, behalve in de zonde".

12. Hebt u de aanwezigheid van God op een andere manier leren kennen toen u in Algerije waart?

God kunnen we niet zien en niet voelen, tenzij zijdelings.

Wij zijn onder de indruk gekomen van de evangelische – en zo Afrikaanse – gastvrijheid.

In hun spraakgebruik is de naam van God nooit ver.

Hun eenvoudig geloof en gebed zonder menselijk opzicht verraste ons.

Ik herinner me een avond alleen op de sofa in het gastverblijf.

Buiten de muren heerste er angst en werd geweld gepleegd.

Binnen was het kalm en vredig. Toen heb ik een ogenblik een diep geluk beleefd zoals op weinige ogenblikken van mijn leven. Kon God daar afwezig geweest zijn? Ik dank nog steeds voor die genade.

13. Vind u van de ontwikkelingen in de Arabische wereld op dit moment?

Reeds lang werd voorspeld dat er eens een bom zou ontploffen in Noord-Afrika. Het grootste deel van de bevolking is erg jong, maar beschikt niet over de mogelijkheden om zich op menswaardige wijze te ontplooiën. De meeste van hen zitten in hun land gevangen zonder te kunnen uitwijken naar andere landen, terwijl ze in de media de ontwikkeling in het 'vrije' Westen op de voet volgen.

14. Wat hebt u van de monniken van Tibhirine geleerd?

Dat wij niet moeten werken, alleen maar om resultaat te boeken zoals aardse rijkdom of te rekenen op een machtige, overheersende kerk.

Gods aanwezigheid moet voor ons voldoende zijn om ons daarop te richten en door Hem te laten bijsturen. Ook al weten wij nog niet waar we zullen uitkomen op het einde van de rit.

Hij is de moeite waard om voor te leven en ons leven met medemensen te delen, ook al zijn aan dat leven risico's verbonden.

Deze goede monniken blijven voor mij een dankbare herinnering en een aansporing om ook nu niet te deserteren.

2 maart 2011
Rovaro

*(Radio Maria is te beluisteren op FM per regio anders:
Aalst: 90,0; Antwerpen: 104,6; Antwerpen - Zuid: 107,4;
Blankenberge: 107,6; Brugge: 105,3; Brussel: 94,6;
Genk: 105,4; Gent: 96,3; Hasselt: 106,1; Kortrijk: 92,7;
Leuven: 104,2.*

FOUCAULDFAMILIE

‘APOSTEL ZIJN...HOE?’

Door goedheid, tederheid, broederlijke genegenheid,
door voor te leven wat deugd is,
door bescheidenheid en zachtmoedigheid
die altijd zo aantrekkelijk en christelijk zijn.

Bij sommigen zonder hun ooit een woord
over God of godsdienst te zeggen,
met veel geduld zoals God geduld heeft,
met goedheid zoals God goed is,
als een tedere broeder, biddend.

Bij anderen door over God te spreken
voor zover zij het kunnen opnemen.

Vooral in ieder mens een broeder zien...
in ieder mens een kind van God zien,
een mens die door het bloed van Jezus vrijgekocht is,
Een mens die door Jezus bemind wordt...

Charles de Foucauld

De ontmoeting met Moussa Ag Amastane 1905 (24)

1200 km lang is de tocht van Beni Abbes naar Tamanrasset door de woestijn. Naarmate ze verder komen neemt de hoogte toe, want de Hoggar is een gebergte en Tamanrasset ligt op 1400 m. De zon wordt onverdraaglijker. Eindeloos volgen duinen, hoogvlakten, zand, stenen, ravijnen, dalen en bergen elkaar op. Dan duikt plots in de verte het Hoggarmassief op. Een soort sprookjeskasteel met onneembare torens!

Op een dag is het zo ver: 11 augustus 2005.

De beslissende ontmoeting tussen Charles de Foucauld (de marabout = de heilige) en de aanvoerder van de belangrijkste Toearegstam, Moussa Ag Amastane vindt plaats. Deze heeft bevoegdheid over heel de Hoggar.

Kapitein Dinaux laat de nodige militaire eer brengen aan Moussa. Daarna wordt een tent 'voor de chef' opgericht. De thee wordt geschonken om het gesprek gemakkelijker te maken. Het lijkt wel een soort diplomatieke conversatie! Nadien brengen ze een bezoek aan de apparatuur die nodig is voor de telegrafische installatie. De chef van de Toearegs heeft veel bewondering voor dit alles. Net voordien heeft Moussa een persoonlijk contact gehad met Foucauld.

Alhoewel hij eerder wat wantrouwig en afstandelijk is, toch geeft de leider zijn akkoord. Broeder Charles mag zich vestigen in het dorp Tamanrasset, in het Hoggargebergte.

Op die dag schrijft Foucauld: "Ik kies voor Tamanrasset, een dorp van twintig families, midden in de bergen, in het hartje van de Hoggar en van de Dag Rali, de belangrijkste stam. Ik wil er wonen, los van alle belangrijke nederzettingen. Daar zal wel nooit een garnizoen komen of een telegraafstation of een Europeaan. Hier komt ook nooit een echte missie. Ik kies voor deze verlaten plek waar ik het leven van Jezus in Nazareth als enig voorbeeld voor mijn leven wil nemen."

Foucauld heeft er heel veel voor over om Jezus in zijn verborgen leven na te volgen. Hoe zit dat bij mij? Ben ik bereid om Jezus na te volgen ook als het inspanning en spot kost?

Guido Debonnet

LIEF EN LEED

Familienieuws.

Jean-Pierre Claeys Bouuaert is benoemd in Wondelgem. Binnenkort wordt hij daar aangesteld.

We vragen uw gebed voor:

De papa van Geert Devolder uit Vremde, fraterniteit Antwerpen:
Roger Devolder, geboren in Oostende op 28 april 1928 en er overleden op 6 februari 2011.

De mama van Annemie Dossche uit Ekeren, eveneens fraterniteit Antwerpen:
Maria Maes, geboren te Hoboken op 8 april 1945 en overleden in Merksem op 8 maart 2011

Zuster Laura Raes, geboren te Dudzele op 5 januari 1922 en overleden te Heule op 24 februari 2011.

Zr. Laura was lange tijd verantwoordelijk voor de financiën van de Fraterniteit.

In verbondenheid met de Engelse fraterniteiten melden we dat Michael Doe plots overleden is op 5 mei 2011. Michael heeft heel wat betekend voor de Engelse en de Internationale fraterniteiten. Hij was de stille aanwezige maar werkte jarenlang intens mee achter de schermen. Zo heeft hij jarenlang geholpen met de vertalingen naar het Engels.

*Leven is als het einde nadert
Geloven en hopen
Dat over de dood heen
Er leven in overvloed zal zijn*

Wij bieden de families ons Christelijk medeleven aan!

DATA OM NIET TE VERGETEN

Seculiere fraterniteiten

Donderdag 2 – zaterdag 4 juni 2011: mini-retraite over Charles de Foucauld, met kl. zr. Marleen Van Parys, in bezinningscentrum Mariaburcht te Vladslo.

Dinsdag 19 - donderdag 28 juli 2011: Europese vakantie in de Vogezen,

Vrijdag 5 – woensdag 10 augustus 2011: Vakantieretraite in Ter Dennen, Westmalle, met prof. em. Roger Burggraeve.

Zondag 16 oktober: fratdag in Gent, over de spiritualiteit van Tibhirine, met Patrick Perquy. Voorproefje in de middenkatern van fratbrief 177.

Priesterfraterniteiten

Zondagavond 10 tot zaterdagmorgen 16 juli 2011: Vakantieretraite te Gouville (Frankrijk). Wij nemen als leidraad de Bergrede, aan de hand van het boek “ongehoord” van Peter Schmidt.

Maandag 1 augustus 2011: Woestijndag bij de paters Josefieten in de Pachterstraat 52 te Geraardsbergen van 10 tot 17uur.

Vrijdag 29 juli tot 4 augustus 2011: Europese bijeenkomst voor verantwoordelijken te Berlijn.

Zondag 8 tot maandag 9 januari 2012: Kerstreco te Bellem Mariahove, predikant Patrick Perquy.

Zondag 1 tot maandag 2 april 2012: Paasreco te Bellem Mariahove.

Zondag 8 juli tot zaterdag 14 juli 2012: Retraite van in Wavreumont.

Alle info over de Fraterniteiten in Vlaanderen kan je lezen en terugvinden op: <http://www.charlesdefoucauld.be>

Oase zie <http://www.oasegemeenschap.be/>

Zondag 26 juni: Pinksteren-BBQ in Gent

Zondag 24 tot zaterdag 30 juli: reis naar Kroatië